

Svetovni potepuhi - Frkolinček, Martinček in Pavlinček - pri teti Dolgouhi

FRKOLINČEK, MARTINČEK, PAVLINČEK IN PAJEK SO PA STEKNILI GLAVE IN SE MENILI, KAKO BI REŠILI KRALJIČNO IN KRALJEVIČA. ONI PAČ NISO RAZUMELI BEDE IN MODROSTI, KI JO JE ONA ČRPALA IZ VSEVEDNE KNJIGE. ONI SO SOČUSTVOVALI SAMO S KRALJIČNO IN KRALJEVIČEM, KER SO POZNALI NJUNO NESREČO. IN TA NESREČA JIM JE BILA BLIŽJA KAKOR PA OBČE GORJE. DOGOVORILI SO SE DO PODROBNOSTI, KAKO BODO REŠILI OBA, EDINA SKRB JIM JE BILA, KAKO BI PRIŠLI DO URNEGA VOZILA. O, IZ KNJIGE BI ŽE IZVEDELI, AMPAK NISO ZNALI ČITATI. RAZŽALOSTILI SO SE.

VRATA SO SPET ZAŠKRIPALA. PRESTRAŠILI SO SE, DA JE TETA DOLGOUHA. MARTINČEK IN PAVLINČEK STA SMUKNILA POD POSTELJO, PAJEK PA JE SPLEZAL PO PAJČEVINI NA STROP.

V SOBO JE PLANIL SAM ZLODEJ IN ZAVPIL:

»DAJTE MI KNJIGO MODROSTI,
JE SREČE PREVEČ MED LJUDMI,
HUDOBNOSTI HOČEM, NOROSTI,
KI DOBRE NAJ VSE POGUBI!«

FRKOLINČEK JE SKOČIL NA NOGE IN DEJAL IZ VSEH MOČI:

»NE SMEM! JAZ STOLPA SEM ČUVAJ,
DOKLER NE VRNE TETA SE NAZAJ!«

TE BESEDE SO BILE ZLODEJU VIDNO VŠEČ IN DEJAL JE:

»BOM ČAKAL
IN Z ŽGANJEM DOLGČAS SI ZAMAKAL!«

BIL JE ZELO DOMAČ PRI TETI DOLGOUHI IN JE HITRO STAKNIL STEKLENICO Z OPOJNO PIJAČO. KOZARCA NI ISKAL. PIL JE KAR IZ STEKLENICE. IZ ŽEPA PA JE POTEGNIL IGRALNE KARTE IN FRKOLINČKU ZAPOVEDAL:

»IGRAJ Z MENOJ, ČE BOŠ DOBIL,
HUDOBNOSTI TE BOM UČIL!
HUDOBNOST JE MOTOR,
KI SVET VRTI KOT NOR,
ZAVIŠT GONILNA SILA,
KI BO LJUDI ZMODRILA,
DA VSAK NAJ SEBI SREČO KUJE
NA ŠKODO SREČE TUJE...«

FRKOLINČEK SI JE KAR ZAMAŠIL UŠESA, TAKO SO SE MU STU-DILE ZLODEJEVE BESEDE. MEDTEM JE ZLODEJ ZMEŠAL KARTE IN JIH ODŠTEL FRKOLINČKU. STRMEL JE VANJE. NIKOLI JIH ŠE

NI BIL VIDEL. IN NI ČUDA! SAJ SO ZLODEJEVA IZNAJDBA. BILE SO VEČJE KAKOR ON. ZLODEJ SE JE ZASMEJAL, REKOČ:

»KDOR SE Z MENOJ IGRA,
TA PRI LJUDEH VELJA!
EJ, KARTE, VINO, ŽGANJE
SO SLADKA PAST,
ČE VMEŠA SE HUDOBEC VANJE —
GROZI LJUDEM PROPAST!«

FRKOLINČEK JE TOPO ZRL V KARTE IN JIH BRCAL PRED ZLODEJA. SEVEDA JE BILA TEMU TA IGRA ZELO VŠEČ. ZRAVEN SI JE PRIDNO NAMAKAL GREŠNO GRLO, DOKLER NI PREKRIŽAL ROK NA MIZI, POLOŽIL NANJE GLAVO IN ZASPAL.

TAKO JE SMRČAL, DA JE GRMELO, DIHAL PA TAKO MOČNO, DA JE TULIL VIHAR IN IZ NJEGOVE SMRDLJIVE SAPE SO ŠVIGALE SIKAJOČE KAČE. FRKOLINČKA JE BILO STRAH. ZLEZEL JE NA ČRNE KNJIGE IN PREMIŠLJEVAL O REŠITVI KRALJEVIČA IN KRALJIČNE. Z NOGO JE SUNIL V ČUDODELNA OČALA. »KAJ, KO BI POKUKAL SKOZI NJE?« SI JE MISLIL IN ZLEZEL K NJIM. BILA PA SO PREVELIKA ZANJ. TODA FRKOLINČKU JE ZRASLA PAMET ZA CELO PED. POKLEKNIL JE PRED NJE IN POGLEDAL SKOZI NJE. ČUDOVITO! VIDEL JE V NOTRANJOST HIŠ, GORA IN NA DNO MORJA. ZAŽELEL SI JE VIDETI DOMAČO VASICO POD LESKO. V HIPU JE BILA PRED NJIM TAKO DROBČKANA, TAKO MILA. TUDI

MAMO JE VIDEL IN VAŠKO JAMO. HUDO MU JE POSTALO. TEDAJ
JE PRAV NATANKO ZASLIŠAL MAMIN GLAS:

»MOJ FRKOLINČEK JE JUNAK,
PO SVETU ŠEL BOGASTVA JE ISKAT,
TAKO POVEDAL MI JE RAK...«

VSI VAŠČANI SO ZVEDAVO POSLUŠALI MATER FRKOLINKO
TER JI ZAVIDALI NJENEGA PODJETNEGA SINKA. FRKOLINČEK
SE JE UDARIL NA PRSI, REKOČ:

»NI ZAMAN
MAMIN ZLATI SAN!
PREDEN FRKOLINČEK SE POVRNE,
SE VES SVET NA GLAVO PREOBRNE!
POSTAL JE FRKOLINČEK
PRAV PAMETEN FANTIČEK!«

(DALJE PRIHODNJIČ)

JOŽE ŽUPANČIČ

Lizika in Markec pobegneta v svet

(Zgodba dveh igrač)

Zdaj, ko se je sonček obesil na nebo in toplo prigréva hrib, travnike in vrt za hišo, je na Grbinu lepo in prijetno. Vse tri punčke; Alenčica, Brankica in Nelica imajo polne roke dela. Utaborile so se za hišo, tam kjer je najbolj toplo, in si napravljajo vrtec. Ena ima lopatko, druga grabljice, tretja pa metlico. Nenehoma kopljejo, grabijo in pometajo. Potem naberejo paličic pa jih potaknejo v zemljo in vsem trem prijateljicam se zdi, da imajo krasen cvetličan vrt, takega nimajo nikjer drugod.

Kadar se naveličajo dela, se odpravijo v — svet... Pripravijo si voziček in vse tri punčke se skobacajo nanj. Nato veselo kličejo očka in mamico, pa teto in strica in vpijejo: »Z Bogom!... zdaj gremo na izlet... ne pridemo več domov...« Razigrano mahajo z rokami in punčkam se v resnici dozdeva, da odhajajo z doma v daljni svet...

Tisti čas klavrno ždita v kotu Lizika in Markec. Lizika je punčka, Markec je medvedek. Oba sta igrači male Alen-

čice. Zdaj, ko je zunaj sonček in je na vrtu toplo, sta Lizika in Markec zane-marjena. Brez dela in družčine čepita v kotu. Alenčica se ne zmeni za nju.

Pa reče z žalostnim glasom Markec: »Hudo je zdaj pri nas. Nobene veljave nimam več... Kakor berača me je zagnala Alenčica v kot, da tu samevam in brundam od jeze...«

Lizika pa ihti: »Tudi jaz prejočem vse dni in noči. Moja mamica Alenčica me pozablja. Niti pogleda me ne več, odkar se je začela igrati za hišo.«

»Še veš, Lizika, kako je bilo prijetno pozimi. Vse dni in še tudi zvečer je bila Alenčica z nama. V sobi je bilo zakurjeno. Alenčica je sedela pri svoji mizici in se igrala z nama. Skupaj smo plesali in se vrteli... In pri kosilu sva sedela z Alenčico pri njeni mizici, imela sva vsak svojo skledico, pa smo obedovali... To so bili lepi dnevi! HUUU... huuu... huuu« zatuli medved Markec ob spominu na zlate čase.

»Iiiii... Iiii... Iiii...« se razkremži Lizika.

Skozi odprta okna se je začul prav tedaj živahen živder - žavder. Alenčica, Brankica in Nelica so spet kobacale v voz in se odpravljale v svet.

Markec in Lizika sta prenehala z jokom. Oba je grizlo, da so dekletca vsa vesela in razposajena, ona dva pa morata samevati v temnem kotu.